

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

Αριθμός Γνωμοδότησης 107 /2014

**ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
(Τμήμα Α')**

Συνεδρίαση της 17^{ης} Μαρτίου 2014

Σύνθεση:

Πρόεδρος : Μιχαήλ Απέσσος, Αντιπρόεδρος ΝΣΚ.

Μέλη: Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης, Στυλιανή Χαριτάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Κωνσταντίνος Κατσούλας, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αλέξανδρος Ροϊλός, Ελένη Πασαμιχάλη, Χριστίνα Διβάνη, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής : Χρήστος Κοραντζάνης, Πάρεδρος Ν.Σ.Κ. (γνώμη χωρίς ψήφο)

Αριθμός Ερωτήματος: Το με αρ. πρωτ. ΔΝΥ Α 1016764 ΕΞ 2013/30-1-13 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών (Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων/Γενική Δνση Φορ/κων Ελέγχων και Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων / Δνση Παρακολούθησης Νομικών Υποθέσεων Ελέγχου και Αναγκαστικής Είσπραξης).

Περίληψη Ερωτήματος: Αποτροπή παραγραφής του ποινικού αδικήματος του άρθρου 25 παρ. 1 Ν.1882/1990 (Α' 179) , περί μη καταβολής προς το Δημόσιο και τρίτους βεβαιωμένων στις Δ.Ο.Υ. και στα τελωνεία χρεών, στις περιπτώσεις δικαστικής αναστολής εκτέλεσης της ταμειακής βεβαίωσης, δια της υποχρεωτικής υποβολής αίτησης ποινικής δίωξης από τον αρμόδιο Προϊστάμενο.

Επί του ανωτέρω ερωτήματος, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Α' Τμήμα) γνωμοδότησε ως ακολούθως:

I. ΤΙΘΕΜΕΝΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Με το ανωτέρω έγγραφο της ερωτώσας Υπηρεσίας διατυπώνεται ο ακόλουθος προβληματισμός:

« Με τις διατάξεις του άρθρου 25 ν. 1882/1990 (ΦΕΚ 179 Α 11-9-1997), όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του από το άρθρο 3 παρ.1 του ν.3943/2011 (ΦΕΚ 66 Α 31.3.2011), προβλέπεται ως αδίκημα που επισύρει ποινή φυλάκισης η μη καταβολή προς το Δημόσιο και τρίτους πλην ιδιωτών ληξιπροθέσμων χρεών άνω των πέντε, χιλιάδων (5.000) ευρώ για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων μηνών. Με την ΠΟΛ 1140/2001, κοινοποιήθηκε στις Δ.Ο.Υ. η υπ' αριθ. 426/2000 Γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η οποία αναφέρεται στις συνέπειες που προκαλούνται από την επέλευση αναστολής στα πλαίσια των διατάξεων του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν.2717/1999) σε σχέση με την είσπραξη των εσόδων του Δημοσίου. Σύμφωνα με αυτή, κατά τη διάρκεια των αναστολών των αρ. 200 επ. Κ.Δ.Δ., *«δεν υπάρχει νόμιμο έρεισμα: (...) (δ) για την άσκηση ποινικής δίωξης για μη καταβολή ληξιπροθέσμων χρεών (άρθρο 25 ν. 1882/1990)...»*.

Κατ' ακολουθίαν, σε περίπτωση αναστολής εκτέλεσης της ταμειακής βεβαίωσης βάσει δικαστικής απόφασης (στα πλαίσια άσκησης προσφυγής, ανακοπής ή άλλων ενδίκων μέσων), παραλείπεται η υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης από τις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. Τούτο, κατά τις σκέψεις πάντα της ερωτώσας Υπηρεσίας, δεν παρεμποδίζει την έναρξη του χρόνου παραγραφής, η οποία, δεδομένου του πλημμεληματικού χαρακτήρα του αδικήματος είναι πενταετής. Η σύντομη παραγραφή, σε συνδυασμό με το μακρό χρόνο που απαιτείται για τη δικαστική εκκαθάριση των υποθέσεων ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, έχει ως αποτέλεσμα, κατά το χρονικό σημείο λήξης της αναστολής, ο χρόνος παραγραφής του αδικήματος είτε να έχει ήδη συμπληρωθεί είτε να επίκειται άμεσα η συμπλήρωσή του, με αποτέλεσμα οι σχετικές αιτήσεις των Δ.Ο.Υ. να απορρίπτονται ως απαράδεκτες. Το παραπάνω φαινόμενο

αντιστρατεύεται το σκοπό του νομοθέτη, ο οποίος, με το θεσμό της αναστολής, δε σκοπεί στην τιμωρησία των σχετικών αδικημάτων, αλλά - μεταξύ άλλων - στην αποφυγή άσκοπης κινητοποίησης της ποινικής δικαιοσύνης, πριν αποφανθούν τα αρμόδια δικαστήρια επί της ουσίας της υπόθεσης. »

Προκειμένου λοιπόν να επιτευχθεί μια εξισορρόπηση της ανάγκης για ταχεία εκκαθάριση των ποινικών υποθέσεων - από τη μια - και της ανάγκης για παροχή αποτελεσματικής προσωρινής δικαστικής προστασίας, από την άλλη θα πρέπει, κατά την άποψη της ερωτώσας Υπηρεσίας, να υποβάλλεται υποχρεωτικά σε κάθε περίπτωση αίτηση ποινικής δίωξης, ακόμα και στις περιπτώσεις αναστολής εκτέλεσης της ταμειακής βεβαίωσης και τούτο, διότι με τον τρόπο αυτό, αφενός μεν αποφεύγεται η παραγραφή του ποινικού αδικήματος με ευθύνη της Διοίκησης, αφετέρου η επίδοση του κλητηρίου θεσπίσματος, που ακολουθεί σε περίπτωση άσκησης ποινικής δίωξης, αναστέλλει την προθεσμία παραγραφής έως τρία χρόνια, εκμηδενίζοντας τον κίνδυνο παραγραφής του αδικήματος.

II. ΑΠΟΣΑΦΗΝΗΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΑΡΑΔΟΧΩΝ .

Όπως γίνεται αντιληπτό, στον ανωτέρω προβληματισμό εμφιλοχρεί η αντίληψη ότι η υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης από τον αρμόδιο Προϊστάμενο αποτελεί περιστατικό πρόσφορο για την «*αποφυγή παραγραφής με ευθύνη της Διοίκησης*» του αδικήματος καθυστέρησης καταβολής των βεβαιωμένων χρεών προς το Δημόσιο. Επ' αυτού θα πρέπει να παρατηρηθούν τα ακόλουθα:

i. Με το άρθρο 25 παρ.1 Ν.1882/1990 (Α' 189) τυποποιήθηκε ως ποινικό αδίκημα η μη καταβολή προς το Δημόσιο χρεών που είναι βεβαιωμένα στις οικείες δημόσιες υπηρεσίες και ειδικότερα από την παραβίαση της προθεσμίας καταβολής τους, κατά τις ισχύουσες εκάστοτε διατάξεις, διωκόμενη σε βαθμό πλημμελήματος, ανεξαρτήτως του ύψους της βεβαιωμένης οφειλής. Κατά την παράγραφο 7 του άρθρου 25 του ν. 1882/1990, όπως είχε αντικατασταθεί με το άρθρο 23 παρ.1 του ν. 2523/1997 και ίσχυε κατά τον χρόνο έκδοσης της ανωτέρω 426/2000 Ολ.Ν.Σ.Κ., οριζόταν ότι "*ο χρόνος παραγραφής του αδικήματος συμπληρώνεται μετά την παρέλευση πενταετίας από την παραγραφή της οφειλής. Η υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης αναστέλλει την*

παραγραφή του χρέους για το οποίο υποβλήθηκε, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση".

Υπό την ισχύ της διάταξης αυτής, η υποβολή της αίτησης ποινικής δίωξης από τον αρμόδιο Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. συμπλεκόταν με την αναστολή της παραγραφής της οφειλής προς το Δημόσιο, ταυτόχρονα όμως και με την αναστολή παραγραφής του ως άνω διωκόμενου ειδικού αδικήματος καθυστέρησης καταβολής των βεβαιωμένων στις ΔΟΥ και τα Τελωνεία χρεών προς το Δημόσιο, καθώς με την ανωτέρω διάταξη οριζόταν ότι ο χρόνος παραγραφής του αδικήματος συμπληρώνεται μετά παρέλευση πενταετίας από την παραγραφή της οφειλής (εδ. α), η οποία όμως αναστελλόταν με την υποβολή της σχετικής αίτησης ποινικής δίωξης, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση (εδ. β).

ii. Ακολούθως, με την παράγραφο 2 του άρθρου 34 του ν. 3220/2004, η παράγραφος 7 του άρθρου 25 του ν. 1882/1990, αντικαταστάθηκε και ισχύει ως εξής: " 7. Η υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης αναστέλλει την παραγραφή του χρέους για το οποίο υποβλήθηκε μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση. Ο χρόνος παραγραφής του χρέους δεν συμπληρώνεται πριν την πάροδο ενός έτους από τη λήξη της αναστολής."

Με την διάταξη αυτή διαχωρίστηκε σαφώς η παραγραφή της οφειλής προς το Δημόσιο από την παραγραφή του ειδικού αδικήματος καθυστέρησης καταβολής των βεβαιωμένων χρεών προς το Δημόσιο καθώς, με το προπαρατεθέν άρθρο 34 παρ. 2 του ν. 3220/2004, το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 7 του άρθρου 25 του ν. 1882/1990 περί έναρξης παραγραφής του αδικήματος μετά παρέλευση πενταετίας από την παραγραφή της οφειλής, απαλείφθηκε εντελώς, στο δε δεύτερο εδάφιο προστέθηκε η φράση "Ο χρόνος παραγραφής του χρέους δεν συμπληρώνεται πριν την πάροδο ενός έτους από τη λήξη της αναστολής."

Όπως κρίθηκε με πάγια νομολογία (Ολ.Α.Π. 2/2011, Α.Π. 25/2012, 23/2012, 320/2013), υπό την ισχύ της διάταξης αυτής δεν υπάρχει πλέον ειδική ρύθμιση, ως προς το θέμα της παραγραφής του αδικήματος του άρθρου 25 του ν. 1882/1990 και συνεπώς ισχύουν οι κοινές περί του χρόνου τελέσεως και περί του χρόνου έναρξης της παραγραφής των εγκλημάτων διατάξεις των άρθρων 111, 112 και 113 του ΠΚ, ενώ δε μπορεί να γίνει λόγος για από παραδρομή απόλειψη του ανωτέρω πρώτου εδαφίου, το δε άρθρο 86 του ν. 2362/1995 περί δημοσίου λογιστικού, διαλαμβάνει

μόνον περι παραγραφής των χρηματικών απαιτήσεων του Δημοσίου και όχι περι παραγραφής του αδικήματος της καθυστέρησης καταβολής των χρεών προς το Δημόσιο.

iii. Συνεπώς καθίσταται σαφές ότι υπό την ισχύ του άρθρου 34 παρ. 2 του ν. 3220/2004, η υποβολή της σχετικής αίτησης αποτελεί νόμιμο λόγο αναστολής παραγραφής μόνο των βεβαιωμένων χρηματικών απαιτήσεων του Δημοσίου, χωρίς η αναστολή αυτή να ασκεί επιρροή στην παραγραφή του ποινικού αδικήματος της μη καταβολής βεβαιωμένων από το Δημόσιο χρεών

Βεβαίως ο χρόνος υποβολής της αίτησης από τον αρμόδιο Προϊστάμενο δεν είναι άσχετος με τον κίνδυνο παραγραφής του αδικήματος καθώς η ποινική δίωξη για το έγκλημα της μη καταβολής βεβαιωμένων χρεών ασκείται μεν αυτεπάγγελτα, εν τούτοις προβλέπεται αποκλειστικός τρόπος ενημέρωσης του οικείου Εισαγγελέα περι της τέλεσής του και αυτός είναι η υποβολή της σχετικής αίτησης από τον Προϊστάμενο της αρμόδιας για την βεβαίωση υπηρεσίας (πρβλ. Ν.Σ.Κ. 326/2004). Συνεπώς η έγκαιρη ενημέρωση του Εισαγγελέα είναι, ως προς τούτο, αναγκαία για την έναρξη της ποινικής δίωξης και την αποφυγή ούτως παραγραφής του αδικήματος.

III. ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

Ορίζεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 25 ν.1882/1990 (Α' 189), όπως ισχύει, ότι: «1. Όποιος δεν καταβάλλει τα βεβαιωμένα στις δημόσιες οικονομικές υπηρεσίες (Δ.Ο.Υ.) και τα τελωνεία χρέη προς το Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων μηνών, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης:

α) έως ένα έτος, εφόσον το συνολικό χρέος από κάθε αιτία, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων μέχρι την ημερομηνία σύνταξης του πίνακα χρεών, που αναφέρεται στην παράγραφο 5, υπερβαίνει το ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ.

β) έξι τουλάχιστον μηνών, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α'. υπερβαίνει το ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ.

γ) ενός τουλάχιστον έτους, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α', υπερβαίνει το ποσό των πενήντα χιλιάδων (50.000) ευρώ.

δ) τριών τουλάχιστον ετών, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α', υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ.

Χρόνος τέλεσης του αδικήματος είναι το χρονικό διάστημα από την παρέλευση των τεσσάρων μηνών μέχρι τη συμπλήρωση χρόνου αντίστοιχου με το 1/3 της κατά περίπτωση προβλεπόμενης προθεσμίας παραγραφής.

Η ποινική δίωξη ασκείται ύστερα από αίτηση του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. ή του Τελωνείου προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών της έδρας τους, που συνοδεύεται υποχρεωτικά από πίνακα χρεών, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων.

Η πράξη μπορεί να κριθεί ατιμώρητη, εάν το ποσό που οφείλεται εξοφληθεί μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης σε οποιονδήποτε βαθμό.»

IV. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

ι. Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι για την θεμελίωση της αντικειμενικής υπόστασης του προβλεπόμενου απ' αυτήν αδικήματος της μη καταβολής χρεών προς το Δημόσιο πρέπει να συντρέχουν α) παραβίαση της τασσόμενης από τον νόμο προθεσμίας καταβολής των χρεών από το υπόχρεο πρόσωπο β) το χρέος να είναι βεβαιωμένο στις αρμόδιες υπηρεσίες, γ) αίτηση του προϊσταμένου των υπηρεσιών αυτών προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών της έδρας του (Α.Π. 249/1998)

Το αδίκημα αυτό αποτελεί έγκλημα παράλειψης (μη καταβολή απαίτησης εντός ορισμένης προθεσμίας). Από την θεωρία γίνεται δεκτό ότι στα εγκλήματα παράλειψης δεν νοείται στάδιο απόπειρας , διότι , έως ότου παρέλθει η εκάστοτε προβλεπόμενη νόμιμη προθεσμία υπάρχει η νομική δυνατότητα του δράστη να συμμορφωθεί προς την υποχρέωσή του και πρέπει να αναμένουμε αυτή, οπότε η παράλειψη της οφειλόμενης ενέργειας από τον υπόχρεο ουδόλως αντιτίθεται στο δίκαιο, είναι δηλαδή ποινικά αδιάφορη. Αντιθέτως, μόλις αυτή η προθεσμία παρέλθει το έγκλημα είναι ήδη τετελεσμένο. (Μανωλεδάκης Γεν. Θεωρ. 2005, σελ. 570, Μυλωνόπουλος Γεν.Μ.ΙΙ, σελ. 70,71)

Είναι ως εκ τούτου σαφές ότι στην περίπτωση που δεν έχει χωρήσει ταμειακή βεβαίωση της απαίτησης του Δημοσίου ή η τυχόν χωρήσασα έχει καταστεί με οποιοδήποτε τρόπο ανενεργή ή έχει αδρανοποιηθεί λόγω αναστολής εκτέλεσής της, πριν από την πάροδο της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών, δεν υπάρχει τετελεσμένο αδίκημα και ως εκ τούτου δεν νοείται και έναρξη της προθεσμίας παραγραφής αυτού.

Στην περίπτωση αυτή λοιπόν δεν μπορεί να γίνει λόγος για υποχρέωση υποβολής αίτησης ποινικής δίωξης, ενώ περαιτέρω μία τέτοια ενέργεια δεν εξυπηρετεί κάποια σκοπιμότητα, καθώς ούτε ποινική δίωξη μπορεί παραδεκτά να ασκηθεί (Ν.Σ.Κ. 426/2000), ούτε επέρχονται οποιεσδήποτε έννομες συνέπειες από την υποβολή της στο κρίσιμο ζήτημα της παραγραφής του αδικήματος, όπως ανωτέρω εκτίθεται.

ii. Διαφορετικά θα πρέπει ενδεχομένως να αντιμετωπίζεται η περίπτωση όπου η βεβαιωθείσα απαίτηση του Δημοσίου έχει καταστεί ανενεργή ή έχει αδρανοποιηθεί λόγω αναστολής εκτέλεσής της, μετά από την πάροδο της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών.

Όπως εκτίθεται ανωτέρω, το αδίκημα αυτό αποτελεί έγκλημα παράλειψης και μετά την πάροδο της προβλεπόμενης από τον νόμο προθεσμίας, το έγκλημα είναι ήδη τετελεσμένο.

Συνεπώς ανεξαρτήτως του αν, από πλευράς διοικητικού δικαίου, η αναστολή της ταμειακής βεβαίωσης έχει ως συνέπεια την αδρανοποίησή της και μάλιστα αναδρομικά (Ν.Σ.Κ. 426/2000), με αποτέλεσμα να παρεμποδίζεται η αρχή που την εξέδωσε από κάθε ενέργεια εκτέλεσής της, εντούτοις, από πλευράς ποινικού δικαίου, η μετά την πάροδο της νόμιμης προθεσμίας αναδρομική αδρανοποίησή της είναι πιθανόν να κριθεί ότι δεν ασκεί επιρροή επί του ήδη τετελεσμένου, για τον λόγο αυτό, αδικήματος, και συνεπώς και της έναρξης του χρόνου παραγραφής του, κατά τις περαιτέρω ειδικότερες πρόνοιες του νόμου.

Την θέση αυτή φαίνεται να ακολουθεί η νομολογία καθώς με την Α.Π. 1197/2011 (την οποία ακολουθούν οι Α.Π. 206/2013, 320/2013), διαλαμβάνεται ότι : « ... Με το άρθρο 25 παρ. 1 Ν. 1882/1990 θεσπίζεται η ποινική ευθύνη από την μη καταβολή προς το Δημόσιο χρεών που είναι βεβαιωμένα στις δημόσιες υπηρεσίες και ειδικότερα από την παραβίαση της προθεσμίας καταβολής τους κατά τις

ισχύουσες εκάστοτε διατάξεις ... η τυχόν άσκηση προσφυγής και η συνεπεία αυτής αναστολή της καταβολής των χρεών δεν ασκεί καμία έννομη συνέπεια στο αξιόποιο του ως άνω εγκλήματος, ούτε βεβαίως οδηγεί στην αθώωση του κατηγορούμενου, αφού από καμία διάταξη νόμου δεν προβλέπεται τέτοιος τρόπος άρσεως του αδίκου ή εξαλείψεως του αξιοποίνου του εν λόγω εγκλήματος»

Θα πρέπει συνεπώς στις περιπτώσεις αυτές, όπου η αναστολή της ταμειακής βεβαίωσης λαμβάνει χώρα μετά την πάροδο της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών, ο Προϊστάμενος της αρμόδιας υπηρεσίας, χωρίς να αναμένει την δικαστική εκκαθάριση της υπόθεσης στα διοικητικά δικαστήρια και παρά την αναδρομική αδρανοποίησή της, να προβαίνει στην υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης στον αρμόδιο Εισαγγελέα, με μνεία βεβαίως του γεγονότος της αναστολής, ο οποίος στην συνέχεια είναι αρμόδιος να εκτιμήσει αν συντρέχει νόμιμη περίπτωση άσκησης ποινικής δίωξης.

Αποφεύγεται έτσι η τυχόν παραγραφή του αδικήματος με ευθύνη της Διοίκησης επί υποβολής της αίτησης μετά την δικαστική εκκαθάριση της υπόθεσης, στην περίπτωση που ήθελε κριθεί από τον αρμόδιο για την ποινική δίωξη Εισαγγελέα, ή τα Δικαστήρια που τυχόν επιληφθούν της υπόθεσης ότι υπήρξε έναρξη της παραγραφής του τετελεσμένου, παρά την αδρανοποίηση της ταμειακής βεβαίωσης, κατά τα ανωτέρω αδικήματος.

V. Κατόπιν των όσων προεκτέθησαν, το Α' Τμήμα του Ν.Σ.Κ. γνωμοδοτεί ομόφωνα ότι στο τεθέν ερώτημα αρμόζει η εξής απάντηση:

1. Όταν η ταμειακή βεβαίωση της απαίτησης του Δημοσίου έχει καταστεί με οποιοδήποτε τρόπο ανενεργή ή έχει αδρανοποιηθεί λόγω αναστολής εκτέλεσής της πριν από την πάροδο της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών για την καταβολή της, ο Προϊστάμενος της αρμόδιας Υπηρεσίας δεν υποχρεούται στην υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης προς τον Εισαγγελέα, καθώς στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει τετελεσμένο έγκλημα, τυχόν δε υποβολή της ουδεμία επιρροή ασκεί στην παραγραφή του ποινικού αδικήματος. Η σχετική αίτηση θα πρέπει να υποβάλλεται αμελλητί μετά την λήξη της αναστολής της ταμειακής βεβαίωσης, θα πρέπει όμως με αυτήν να εκτίθεται σαφώς το γεγονός της αναστολής και του χρόνου άρσης της, με

συνυποβολή των σχετικών αποδεικτικών εγγράφων, προκειμένου να υπάρχει ορθή εκτίμηση από τον Εισαγγελέα για τον χρόνο τέλεσης του αδικήματος.

2. Στην περίπτωση όπου η αναστολή της ταμειακής βεβαίωσης λαμβάνει χώρα μετά την πάροδο της κατά νόμο τασσόμενης προθεσμίας καταβολής και, συνεπώς, υπάρχει τετελεσμένο έγκλημα παρά την αναδρομική αδρανοποίησή της, ο Προϊστάμενος της αρμόδιας υπηρεσίας θα πρέπει να προβαίνει στην υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης στον αρμόδιο Εισαγγελέα χωρίς να αναμένει την δικαστική εκκαθάριση της υπόθεσης στα διοικητικά δικαστήρια, με μνεία του γεγονότος της επέλευσης της αναστολής μετά την πάροδο της προθεσμίας καταβολής.

Ο Εισηγητής

Χρήστος Κοραντζάνης
Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.

Θ Ε Ω Ρ Η Θ Η Κ Ε

Αθήνα, 27 Μαρτίου 2014
Ο Πρόεδρος του Α' Τμήματος Ν.Σ.Κ.

Μιχαήλ Απέσσος
Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

